

der Littr. e fra Thisted til Oddefund anlægges. Vel har jeg i og for sig Intet mod denne Bestemmelse, men jeg kan ikke indse, at den er nødvendig. Hvis man havde sagt det Omvendte, at Jernbanen fra Oddefund til Thisted kan ikke udføres, medmindre Jernbanen fra Struer til Oddefund anlægges, saa kunde jeg forstaa det, men det Andet kan jeg ikke forstaa, og det passer heller ikke med, hvad der er udtalt under de tidligere Forhandlinger i denne Sal; thi der har man netop erklæret, at man var villig til strax at gaa til Linien til Oddefund, medens man derimod havde Betænkelighed ved det andet. Jeg vil altsaa sige, at, skjøndt jeg forudsætter det som givet, at disse to Baneanlæg skulle følges ad, og skjøndt jeg ogsaa maa anse det for heldigt, at det sker, kan jeg dog ikke indse Nødvendigheden af, at man stiller denne Betingelse. Dernæst skal jeg endnu kun gjøre en Bemærkning med Hensyn til, at der under Forhandlingerne i Landstinget fremkom et Forslag om at forlænge den Aarvække, hvori Amtterne og Kommunerne skulde kunne afbetale de Forskud, som Statskassen havde gjort ved Banernes Anlæg. Naar man vil se hen til de Anlæg, som der her er Tale om skulle hvile paa Thisted Amt, saa maa man indrømme, at det vil blive en meget stor Byrde at lægge paa Amtet, og naar den skal afdrages med en Femtendedel om Aaret, saa bliver det virkelig for dem, der sidde haardt i det, en næsten uoverkommelig Byrde. Ganske vist fastholder jeg, hvad jeg før sagde, at denne Grund ikke for mig er tilstrækkelig til at modsætte mig, at man fastholder den Afgjørelse, der findes i Loven, fordi jeg har stor Frygt for, at naar man først begynder at røre ved den her trufne Overenskomst, hvad enten man nu anser den for heldig eller mindre heldig, da ender det som sædvanlig med, at det Hele gaar i Spaarnerne. Derfor er jeg, som sagt, meget utilbøjelig til at anbefale Forandringer i Lovforslaget, saaledes som det er, men jeg kan dog ikke Andet end for mit Vedkommende udtale de store Betænkeligheder, jeg har for den Egnis Vedkommende, som jeg nærmest har den Ære at repræsentere, ved at gaa ind paa saa enorme Offre. Derfor det skulde blive uundgaaelig nødvendigt at stride til Forandringer i Lovforslaget, vilde jeg meget anbefale, at man kunde komme til det Forslag, der blev stillet i Landstinget om, at Afdraget skulde ske i 20 Aar i Stedet for i 15 Aar. Men, som sagt, det er ikke Noget, jeg principielt holder paa, og jeg vilde kun optage dette Forslag igjen, hvis det skulde vise sig umuligt at kunne blive staaende ved Lovforslaget, som det her foreligger. Jeg skal endnu kun gjøre en eneste Bemærkning med Hensyn til de Antydninger, som ved forskjellige Leiligheder ere fremkomne, naar et saadant Jernbanelovforslag har foreligget. Vi se da, at forskjellige Længsler og Ønsker gjøre sig gjældende, som kunne knyttes dertil. Jeg skal derom

sige, at jeg anser det allerede for farligt, at man i det Lovforslag, der foreligger, har optaget de Baner, som findes omtalte deri. Det viser sig bestendig, at jo flere der kommer til, desto vanskeligere bliver det at staffe Enighed, og desto flere bliver der gjort Fordring paa. Jeg tror ganske vist, at det vil være heldigt, saaledes som Regjeringens oprindelige Lovforslag gjorde, at blive staaende ved et Forsøg om at bringe nogle enkelte Jernbaneanlæg til Forhandling. Efter min Overbevisning er det langt lettere at opnaa Enighed om det enkelte Anlæg, end at blive enig, naar man vil have disse store Systemer og Planer frem, ved hvilke en Mængde Synspunkter og Interesser gjøre sig gjældende, som det er næsten umuligt at staffe Enighed om. Jeg skal derfor advare imod at give Lovforslaget en videre Udstrækning i denne Henseende end det tidligere forelagte Lovforslag, som havde indskrænket sig til nogle enkelte Linier. Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig.

Taubert: Jeg kan i det Væsentlige henholde mig til, hvad Formanden for Jernbaneudvalget i Fjor, nemlig det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Søgsbro) yttrede ved dette Mødes Begyndelse, og jeg skulde ikke have begjært Ordet, dersom der ikke var opstaaet en Forhandling, som strakte sig langt videre, end man maatte ønske og forudsætte efter hans Udtalelse. Men det var jo at vente, at ærede Medlemmer af det oprindelige Flertal i Jernbaneudvalget i Fjor ikke kunde tilbageholde deres Betragtninger og navnlig deres noget vidtgaende Ønsker angaaende en samlet Jernbaneplan og alt, hvad dermed staaer i Forbindelse, deres Ønsker om en storartet Udvikling af vort Jernbanevæsen, der maatte føre til at modsætte sig mangfoldige af dette Forslags Enkeltheder og i det Hele at stille sig kritiserende til dette Forslag. Jeg skal imidlertid ikke gaa dybere ind herpaa, jeg skal kun gaa i Almindelighed minde om, at dette Thing i Fjor ikke gav det daværende Flertal i Udvalget Medhold. Det gjorde det ikke i mindste Maade, idet det tværtimod viste Sagen tilbage til Udvalget og gjorde det paa en saadan Maade og med en saadan Motivering, at adskillige Medlemmer af Udvalgets daværende Flertal, de vigtigste Medlemmer i alt Fald, fandt sig foranledigede til at opgive deres Sæde i Udvalget. Det er derfor vistnok ikke at vente, at disse Anskuelser, som det daværende Udvalgs Flertal i Fjor gjorde gjældende, skulde trænge igjennem her i Salen i nogen videre Grad, og jeg tør paa det daværende Mindretals Begne med en vis Tilfredsstillelse udtale, at adskillige af de Betragtninger, der bleve gjort gjældende af det dels i Forslag dels i Betænkningen, ere blevne tagne til Følge dels fra Regjeringens dels fra Landstingets Side. Sdet jeg yder denne